

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra BRAGE-SNAK

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 577.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig08val-shoot-idm139746836924544/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Brage-Snak

Imidlertid, saameget tør jeg godt sige, at uagtet man har paa-
slaaet, at Nordens Brage var død for mange Aarhundreder
siden, saa gaacr der dog Syn for Sagn, at han lever endnu, og
til Beviis tør jeg godt pege paa Oehlenschläger; thi har Da-
merne Lyst til at høre Brage paa anden Omgang give det old-
nordiske Kæmpeliv sit priselige Eftermæle, da kan De blot lade
en af de unge Herrer, som læser smukt og med poetisk Sands,
læse Vaulunders Saga og Hakon Jarl høit for Dem, som
jeg gjorde for Damerne med største Fornøielse, da jeg var ung;
saa lader de sikkert Oehlenschläger gaae for Brage, indtil
videre at sige, for de unge Herrer maatte skamme dem, om der
ikke mellem dem Alle skuide findes Een til at fortsætte det Val-
balliske Harpeslag, hvormed Nordens Ære staaer og falder.

Nu at nævne en Skjald ved Siden, hos hvem jeg tør sige,
Idunne kom tilbage i Svaleham og omfavnede Brage, det er
jeg vel lidt betænkelig og halv undseelig ved; men har jeg sagt
A, maa jeg ogsaa sige B; har jeg nævnet Adam Oehlenschläger,
som Brage-Skikkelsen for Øieblikket, da maa jeg ogsaa nævne
Bernhard Ingemann som den nærværende Idunne-Skikkelse
i Mythe-Kredsen, og da jeg er vis paa, haade at Damerne
veed, at Folket er forelsket i »Valdemar Seier« og at De er
enige med Folket, saa skal jeg blot bede Dem, hvis De endnu
savner lidt af Ligheden med Idunne, da at lade de unge Her-
rer læse høit for Dem i »Valdemar den Store«, fra Først til
Sidst; saa bliver vi nok enige om, at, som Skjald, er Inge-
mann virkelig en Muse, men en Dansk Muse, der godt kan
gaae for To af de Græske, altsaa for Idunne med Guld-Æb-
lerne, og at det har sin Rigtighed med »Omfavnelsen«, tør jeg,
som Historiker forsvare mod hele det hellige Romerske Ri-
ges Magt, som da, historisk talt, ikke belier har stort at sige.

Vil nu Damerne, som jo let kan falde Dem ind, drille mig
ved at spørge: hvem der da, for at gjøre Gruppen fuldstændig,
skal poetisk gaae for Løke, da er jeg glad, det er ikke mig,
men, seer jeg ret, bliver det rigtignok min Fætter, Henrik
Steffens, som i sin Ungdom her hjemme kaldtes »Holbergs
Henrik«, og hedder nu, ogsaa pudsigt nok, Geheime-Regjerings-
raad i Berlin. Damerne kan nok vide, jeg vil ikke give min
Fætter Skyld for Idunnes Bortførelse; thi deri var han aaben-
bar endnu uskyldigere end Hermes i Vuggen, eftersom han
ikke var født; men hverken kan jeg frikjende ham for at ligne
Løke lidt i det skielske Smil, hvormed han altid har haltet
mellem Norden og Tydskland, ligesom Løke mellem As-

Brage-Snak

gaard og Jetteverden, ikke heller kan jeg nægte, han havde en Finger med i Idunnes Hjemførelse; thi naar jeg husker mig om, da saae jeg det selv i min Ungdom, hvordan han stod og vendte og dreiede paa Freyas Falkehalm, som hun skulde hentes i. Det vil da sige paa anden Dansk, jeg hørde selv hans Foredrag om »Poesien«, som han vel synes at have glemt, siden han ikke nævner dem mellem hans »Oplevede«, men som jeg dog aldrig glemmer, da de brød Isen til alt det Poetiske, jeg har oplevet, og da Oehlenschläger dog hørde endnu langt meer paa Steffens end jeg, saa er det mig en afgjort Sag, at var han ikke et Aarstid i det ny Aarhundredes Gry kommet til at tale halvdansk og halvtysk men heel poetisk herhjemme, da vilde Idunne sikkert endnu siddet i Fangehullet hos Jetten oppe paa Rundetaarn, og var da hverken kommet hjem til Asgaard som en Svale eller blevet berømt som en Nattergal, eller blevet beluret i sine huslige Forhold og røbet af nogen Historiker, saa hvis jeg dermed har forseet mig, er det ogsaa min Fætters Skyld; ja, alle disse uordenlige Foredrag er igrunder hans Skyld; thi jeg kan ærlig forsikre, at førend jeg fik ham at høre, havde jeg slet ingen Forestilling om, at man kunde tale fra et Catheder uden at kiede sine Tilhørere, men fik den, saasomt han lukkede Munden op, saa, kunde jeg paa en nogenlunde skikkelig Maade snappet ham Ordene af Munden, da havde jeg vist ligesaa lidt sparet det, som Hermes i Vuggen sparede Apollos pieriske Kiør!

Men Dværgene, dem havde jeg nær glemt over Brage og Idunne og min Fætter og mig selv, og det Sidste var det værste, men jeg haaber, Damerne tilgiver det Sidste for det Førstes Skyld, og de unge Herrer kan blandt Andet deraf lære, hvordan det gaaer til i denne Verden, og hvor forunderlige Ting der kan skee for Ens Øine, uden at man mærker det, fordi man glemmer det Ene over det Andet, til man begynder at blive gammel og seer sig ordenlig tilbage, saa det kan aldrig feile, at naar man havde et Overblik af alt det Mærkværdige, der er skeet endogsaa blot i Norden, siden Brage første Gang omfavnede Idunne, da kunde det ikke blot være morsomt at forslaae de lange Vinter-Aftener med, men vilde ogsaa være en stor Opmuntring til at gjøre Noget de lange Sommer-Dage, der, som Grækerne sagde, kunde have en god Klang i Efterkommernes Øren, eller, som vore Fædre sagde: aahne Valhals Dør for den trætte Kæmpe! Og nu, da Brage aabenbar har sat nye Strænge paa sin gamle Harpe og favnes aabenlyst af den hjem-